

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 28 D'ABRIL DE 1928

ANY I - N.º 11

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIÓ

Carme, 20 int., 1.ª

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00

FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50

ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

El dret dels explotats

PER J. VENTALLO

S'ha dit que, en aquest país, l'obrer s'hi criava esquerp, que feia la feina de mala gana i tan poc bé com podia fins a aquell límit de procurar no fer-la malament, és clar, perquè aleshores el despatxarien; s'ha dit que dessota l'americana blava hi bullia un odi aparentment adormit, però que calia vigilar perquè el dia que esclatés, l'ordre social n'aniria molt malament i la guàrdia civil hi tindria feina. S'ha dit que el treballador era un ingrát, que guanyava bones setmanades que permetien a qualsevol família obrera d'anar a fer la costellada cada diumenge, i, en lloc d'agrair-ho, només pensava en reivindicacions, i en què el de dalt anés a baix. Se n'han dit tantes, de coses; se n'han dit tantes, de bestieses...

Això ho ha dit sempre, naturalment, el patró curt d'enteniment, que no vol soroll, que no vol qüestions, que només desitja pau i tranquil·litat, i al cap de l'any un bon balanç, si pot ésser cada vegada més crescut. Aquell ideal de "vinguen postes de sol i caps de setmana" no és pas realment l'ideal de l'obrer bon jan, que desitja que s'acabi l'hora de la feina i que vingui el dissabte per tenir un bon lleure, i unes quantes hores d'esplai en perspectiva. Es més aviat l'ideal burgès en el sentit que a la posta de sol la feina ja ha estat feta, i la vetlla de dissabte vol dir que tota la setmana s'ha treballat, que hi hagut ordre i quietud, i que el negoci marxa.

El patró ha procurat d'activar la llegenda que l'obrer sempre n'està pensant una, que Déu nos en guard que se li donés només que una mica mica de dret de discussió, que pobres de nosaltres si aribava a contagiar-se de les idees de l'Europa oriental; i com que el patró sempre té més manera de fer-se escoltar, a l'obrer li ha estat negat el pa i la sal.

A l'hora de plegar, l'obrer se n'ha anat per les seves, cadascú pel seu camí. A l'hora de tancar, el patró ha anat al Foment, al Casino, a la Societat, a establir un contacte de colzes amb els seus col·legues.

Conexim patrons que no entren dins aquest retrat. Aquests, i els que no coneixem que tampoc hi entrin, que no es donin per entesos.

En això d'ésser esquerp, potser si que el patró té raó. I la té perquè ell mateix ha contribuït a fomentar l'agror de l'ànima dels seus treballadors. Ell l'ha anat fent cada dia més gran, aquesta distància que els separava de bon principi. I per fer encara més gran aquesta distància entre el capital i el treball, el capital, en aquest país, ha criat encara la flor dels obrers, la flor en el sentit dels millors sous, dels càrrecs de més responsabilitat i autoritat damunt la massa de teixit blau i els ha fet prendre un carnet i una escopeta. I la distància s'ha fet encara més gran.

Hi ha un dret que a cap home no li pot ésser negat. El dret de no ésser explotat en el seu treball. En la defensa d'aquest dret, l'explotat de vegades salta per damunt de les coses assentades en la societat i que tenen aire de repòs. L'explotat, l'home que treballa i no és recompensat a bastament per fer-se la vida i fer-la als seus, l'home que dona el seu rendiment perquè rutlli la màquina del capital, i no pot sortir de la seva misèria, té dret a defensar-se, a reclamar que li sigui reconegut el dret a guanyar-se la vida. Però quan ho va a reclamar — mansoi, per força, perquè l'aliment no hi és excessiu — el capital tanca portes i finestres, i fa sortir les escopetes pels terrats. — Em vol venir a assaltar, em vol venir a assaltar! — exclama. I és clar, no hi ha manera d'entendre's, perquè no hi ha ni manera de fer-se escoltar.

L'explotat d'aquest país ha parlat massa de la "repartidora". I com que la "repartidora", de bones en bones no hi serà mai de la manera que al proletariat li ha estat predicada, perquè el patró no repartirà res del seu, puix que també l'ha somniada alguna vegada, tot dient allò tan clàssic de: — Entre el que tinc i el que em tocarà... — resulta que al darrera de "la repartidora", l'obrer s'ha quedat igual que el primer dia, sense repartir-se res.

Creiem que ha estat una equivocació dels partits catalans d'haver negligit les masses obreres, d'haver omès d'adreçar-se al món dels explotats. I ha estat encara més greu l'equivocació d'aquests i dels seus dirigents, de predicar-los l'allunyament de la política amb aquells tons apocalíptics en què ho feien, com si els partits polítics fossin territori empestat, el cordó del quals calia tenir cura de no traspasar. Era ben innocent, això, perquè els obrers que, vagin on vagin, hi entraran sempre com a majoria, poden imposar el camí a seguir per la força del nombre. I en darrer terme podien fer un partit ells sols per lluitar per a l'obtenció de les seves reivindicacions, per fer respectar el seu dret a no ésser explotats, i a gaudir en aquest món d'aquell mínim de comoditats a què té dret l'home que treballa.

La no intervenció ha estancat el proble-

ma de les reivindicacions obreres. La no intervenció és cosa lògica davant d'aquells problemes en els quals no tractar amb l'enemic és una qüestió de dignitat, en aquells problemes que no es poden resoldre parlant. Però si un problema hi ha que es pot resoldre parlant, i que difícilment es resol a trets, és el problema social. I en canvi el dia que els explotats han arribat al seu grau més formidable d'organització, en lloc d'intervenir en la direcció de la cosa pública i de fer prevaldre el pes de la massa, s'han posat a engegar trets, emboscats per les cantonades.

Creiem que la batalla ha de guanyar-se sense fer l'esquerp, encara que el capital estigui interessat en la llegenda. Creiem que l'obrer ha d'aplegar-se i s'ha de posar pacientment a guanyar, graó per graó, tota l'escala que l'ha de menar a l'obtenció d'aquells drets innegables a l'home que treballa. I cal que no hi hagi ni desertors, ni coquins, ni resignats. Els explotats no són sols els que van amb americana blava. N'hi ha tants d'aquests com dels que van amb barret i coll i corbata, i per quatre quartos han de saber el francès i la teneduria i vetllar els dies que convingui. No pot desertar ningú.

Ara, si és que aquest és un país covard i la massa en general, en lloc de procurar guanyar la guerra, combat per combat, s'estima més de somniar en "la repartidora", ben tranquil·lament, aleshores direm que l'home que és explotat i no té la dignitat de defensar el seu dret a no ésser-ho, es mereix que li facin passar misèria.

CAL FORMAR LA SELECCIÓ

PER JORDI SUBIRATS

Aquells que s'entretenen a fer disquisicions referents a les possibilitats d'actuació política de un poble determinat, sovint arriben a conclusions catastròfiques i carregades de colors negres, perquè la major part de vegades parteixen de un principi fals.

Si la investigació es fa a través de un microscopi, l'examen resulta molt primmirat i molt qualitatiu por ço com l'aparell acreix el volum de l'objecte examinat i els insectes de tota mena es fan més visibles.

L'home de laboratori o "l'intel·lectual" que s'ha dedicat a fer aquest treball de frare, aquest anàlisi microbiològic, veient un focus d'infecció tan amenaçador, arriba a una conclusió desesperant.

Què volem que fem amb un jove que va darrera de una pilota de futbol tot el sant dia; què volem que fem amb un altra jove que va o ve dels jesuïtes, dels maristes, dels de la doctrina cristiana dels de... etc., etc.; i amb el pobre pagès i l'obrer que no sap la A, què podem construir? No hi ha res a fer, senyors; la Ciència no hi pot res més; ja us ho fareu. I el nostre home de laboratori, queda tan tranquil·let.

El problema és molt més vast perquè pugui judicar-se tant a la babalà i les causes determinants són molt més complexes perquè ens hàgim de tirar de cap a la paret.

Al meu entendre no s'ha d'anar a cercar l'origen del mal, no s'ha de fer el destriament de les forces orgàniques susceptibles d'actuar en la vida política de un poble, volent, abans, investigar sobre el fet que el percentatge d'analfabets és més o menys crescut o que la influència congregacionista ens apreta de valent.

No hi ha cap poble que hagi nascut amb inspiració, com els poetes bons, ni tampoc amb tots els problemes resolts. Aquells que troben que no podem anar enlloc, perquè la joventut i en general el poble és tal com és i no com voldrien ells que fos, no ens diuen res que no sapiguem de fa temps.

En realitat no fan altra cosa que presentar-nos, l'home com a figura abstracta, sense ana-

litzar les possibilitats d'acció que hi ha innates en ell. Els nostres teoritzadors del fatalisme, es situen com si enfront de la filosofia passiva dels materialistes del segle XVIII, no hi hagués la revisió que n'ha fet un altre materialista, Carles Marx.

"L'obra de la filosofia — ve a dir el fundador del socialisme científic — consisteix no solament a explicar aquest món, sinó també a modificar-lo. La teoria es completa per la pràctica; la crítica de la realitat, del món que ens volta, la seva negació pel treball positiu".

Com fa observar Riazanov en el seu estudi sobre Marx i Engels, a la filosofia passiva de Feuerbach, introduí Marx l'element revolucionari, l'element d'acció.

Per il·lustrar amb noves aportacions doctrinals la falsa posició en què es col·loquen aquells que es deixen portar pel fatalisme, anem seguint el pensament inicial del gran lluitador alemany.

"Estem tots d'acord — deia Marx — a veure que la vida és tan difícil, on no hi ha ni llibertat de pensament ni d'ensenyament, és quelcom de ben poc atractiu. No hi ha cap dubte que ha d'ésser canviat, si no volem que 'el poble alemany desaparegui completament' en aquesta horrible fanguera".

"Però de quina manera pot ésser canviat?" — pregunta Marx. No ho pot ésser d'altra manera que formant, en la societat alemanya "un grup, una categoria d'homes interessats a canviar totes les condicions de la seva existència".

Ara anem resseguint, com feia Carles Marx, els diferents grups existents en la societat alemanya: la noblesa, els cossos de funcionaris i la burgesia. Pel que fa a aquests tres estaments, el resultat de l'anàlisi ha d'ésser del tot negatiu. Particularment la burgesia, que en una certa època sentí veïtatats revolucionàries i arribà a fer una Revolució francesa, desenvolupada la seva potència pels ajuts de tot ordre que troba en els governs constituïts, no pot ésser considerada més que en termes molt

El primer de Maig

Poc després que tinguís a les mans aquest número de L'OPINIÓ, lector amic aribarà la diada del primer de maig. El primer de maig té un valor històric i un valor actual. Significa el camí ascendent dels ideals de Justícia, empesos per la voluntat unànime de tots els treballadors de la terra. Significa, també, la prometença segura que tots els homes d'esperit liberal i de sentiments de justícia veurem realitzat, en un futur pròxim, l'ideal concretat en el lema immortal de 1789: Llibertat, Igualtat, Fraternitat.

L'OPINIÓ, amb ocasió del primer de maig d'enguany, consigna la seva plena fidelitat a aquesta lema i el seu companyerisme amb tots els homes que el comparteixen.

Les eleccions franceses

La característica del primer torn de les eleccions franceses ha estat el gran nombre de "ballotages" o sigui falta de majoria absoluta. No es pot, doncs, dir gran cosa dels resultats fins a conèixer el resultat del segon torn que tindrà lloc demà diumenge, dia 29.

Els periòdics i la gent de dreta s'han afanyat a cantar victòria davant de la divisió de les esquerres, mal vell que per tot arreu es presenta. Però sembla que finalment els esquerrans s'uniran per decidir a favor seu els "ballotages". Si això es realitza, el triomf dels nostres amics serà esclatant.

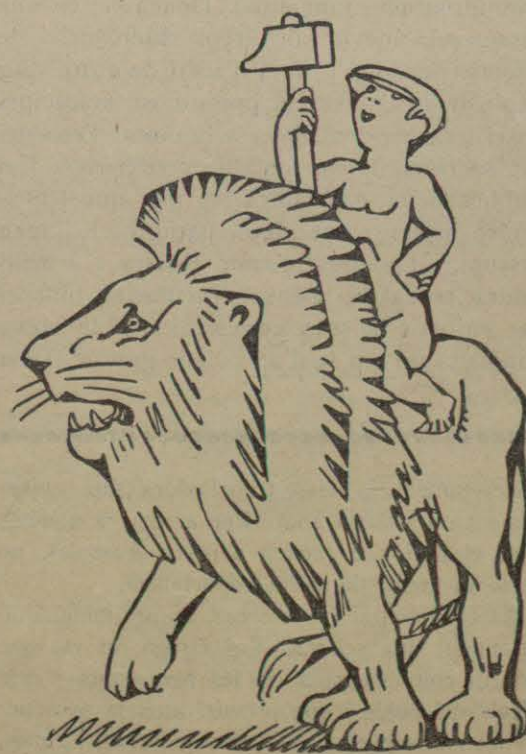
relatius per a ajudar a una transformació política.

Aquesta burgesia i les formacions joves que porta lligades darrera, no ens han de fer posar pas els ulls en blanc i trencar-nos les ales del cor en un gest teatral de desesperació, perquè és com és. El cas és de saber-hi trobar els elements d'acció que hi pugui haver per edificar un ordre nou. I si no hi trobem elements actius, ni mai. En tot cas, no quedarem mai decebuts, si portem l'experiment en un estadi superior o sigui en el mateix poble.

En el poble és on hi ha les grans reserves i, tant si disposa com si no disposa d'una cultura, té un discerniment natural per a interpretar el significat d'una fórmula concreta, despullada de tota mena de sentimentalisme buit.

Es molt possible que la joventut, en l'hora actual, no sàpiga on va. No s'ha de deixar de tenir en compte que la joventut va allí on la porten els de major edat i que, en moltes de les desviacions actuals, no tota la culpa és de la mateixa joventut.

En canvi, per compensació, el poble i, més

El Socialisme encara és petit, però...